

A költők sokszor összenéznek

Örök érték a művészet, az idő
rég arra szavazott. A költők sokszor
összenéznek mint a halottat-vivő
emberek, és mi is tudjuk, hogy olykor

bánatot fest arcukra a fekete gyász.
A rímek hűsítően ránkhajolnak,
de a ferdített-szó olykor beleráz
a gyűlöletbe, — rongy-kócokat dobnak

elénk a kötött-eszű balga társak,
s ha nem értik a szavak csendülését:
kitagadnak. S most megkérdem, merre jártak
vakond-szemmel, hogy eddig föl nem érték

a művészet-adta sorsunk? Sovány biztatás
lesz, amit kapunk, korcsszülött válasz,
de szemünkben mégis ott a csillanás;
verselünk, művészet bennünk a támasz.

1954.

MÁCSAY ISTVÁN

Biztatás

Feloldom kedvesem benned a csendet,
felzavarom az elült némaságod,
hogy szót tudjak önteni a szádba
egy rövid-kedves pillanatra. Látod,

hogy ölelnek a hírek, amit hoztam
magammal időt-söprő sietéssel? —
Szüreti kedvem most a dombra szökne
egy táncot járni a kavargó széllel

(s az ősz is felragyogna), ha hangot
udnál újra nekem. A percek elolvadnak
homlokodon lágyan, és elnézlek,
hogy szűröd a csendjét a mai napnak

betegséged fájó világában —
s tehetetlenségem, amely úz, zavar,
aprókra tördeli benne a reményt —
s engem is a gyilkos némaságba csal.

1953.

MÁCSAY ISTVÁN